

הראש היהודי ממציא לנו פטנטים

איך מוכרים, למשל, תנור אפיה, בארצות אחרות? מפרסמים שהוא גדול, חוסך בחשמל או בגז, מתנקה בקלות, שומר על חום, אופה באופן שווה מכל הצדדים. משהו כזה בערך. נו, ואיך מנסים למכור תנור אפיה בארץ? מצרפים לו פתק בו כתוב: בהשגחת מכוני מדעי טכנולוגי לבעיות הלכה.

כלומר, התנור מאושר לאפית מאכלים בשריים, חלביים ופרווה כרומנית. וזה עוד לא הכל. כתוב גם שהשימוש מותר בו גם בפסח, גם למחרת ממש. תוך הקפדה מלאה על רישות ההלכה. על כל זה חתום הרב י' הלפרין. חברת אלקטרה, שיצאה עם התנור החדש

בהשגחת

מכון מדעי טכנולוגי לבעיות הלכה

רחוב הכספה 4 ביתן קן ירושלים 96465 טל' 424860 (02)

מאושר לאפית מאכלים בשריים, חלביים ופרווה בו זמנית, וכן לשימוש בפסח, גם למחרת ממש. תוך הקפדה מלאה על דרישות ההלכה.

הרב י' הלפרין

אנשים עסוקים

הבוז'טון של האוכלוסיה העוברת מחוץ לבית (כלי הבדל דת, גזע ומין) היא להיות עסוק נורא. בן-אדם שעובד ומספיק לגמור את העבודה שלו בנחת כל יום, איננו נחשב מכובד, כנראה. מה? סיבה הזאת כל אחד מאיתנו שומע עשרים פעם ביום, מכל מכריו וידידיו, את המישפטים המרמזים זים על חשיבותו, כמו "אני נופלת מהרגליים", "עוד לא הספקתי היום לשתות כוס תה", "אי אפשר לראות אותי בתוך ערימת הניירת על שולחני", "היום עוד לא הספקתי להתיישב אפילו", "עוד לא שמתי פירור כפה כל הבוקר", וכמובן מישפטי-המפתח של מזכירות בכירות: "איני לי זמן לעשות פיפי".

מה שמפתיע הוא שהעסוקים ממשיכים להגיד את הדברים האלה למרות חוסר-הרושם העצום שזה עושה על הצד השני. מישפטי-הנגד, אם הם באים בכלל, הם בדרך כלל, משהו כמו "מה אתה אומרת?" או "ברצינות?"

אבל מסתבר פעם נוספת שלכל כלל יש יוצא מהכלל, ובכל זאת יש אנשים ש...איני לי זמן לעשות פיפי" עושה עליהם רושם גדול מאוד. זה קרה במערכת שלנו. כשמזכירת המערכת אמרה בפעם המאה שאיני לה זמן לעשות פיפי, התרגש אחד העובדים מאוד והתחיל לדאוג לכליות של המזכירה ולבריאותה הכללית.

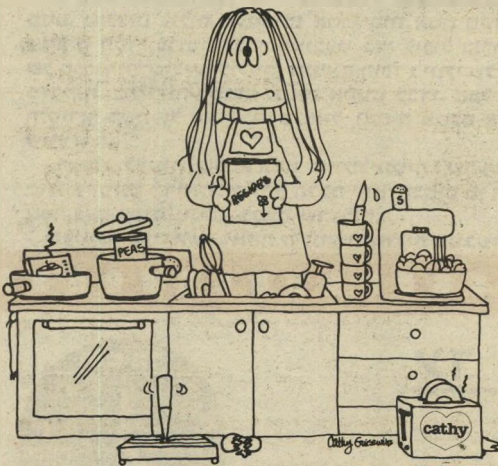
הוא חשב וחשב כיצד אפשר לפתור את הבעיה המכאיבה, ותוך כרי מחשבה הגיע בוקר אחד לאזור דרום-תל-אביב כשהוא רכוב על הקטנוע שלו. שם, במיגרש הריק, עמד לפניו הפתרון

ולא מאף אחד אחר. מה בעצם מחפשים האנשים? קצת יחס חם, מילה טובה והתייחסות רצינית לדיבורים שלהם.

כחול-לבן מומלץ

— או עניי עירך קודמים. ושיסלח לנו. הנוול נקרא פשוט קלין, נוזל-כלים והוא נמכר בבקבוקי-פלסטיק של ליטר, במחיר 4 שקל. מומלץ.

יש אנשים, שכאשר הם קונים באופן קבוע איזה מוצר מתוצרת-חוץ, יש להם ריגשי-אשמה גדולים והם טורחים מאוד להסתיר את העובדה ממכריהם, ידידיהם וכל הבאים איתם במגע.

כתבת שורות אלה היא כדיוק טיפוס כזה. מצד אחד מתביישת, אבל מצד שני לא מוכנה לוותר. מאחר והמישרה העיקרית שלי היא שוטפת-כלים בדרגה גבוהה עם ותק רציני, הספקתי לנסות את כל נוזלי-הכלים ומישחות הכלים מתוצרתנו, ובכל פעם חזרתי בכושתי-פנים, אך בסיפוק גדול, אל הפלמוליב. שבתחילה הייתי רואגת לייבא אותו מחו"ל בעצמי, ואחר-כך, כשהוא ייבא את עצמו ארצה, סתם קניתי אותו בחנות, תוך הצצה הצידה אם מישו ממכריי רואה אותי בשעת ביצוע הפשע.

אבל כנראה שמחלקת הכחול-לבן בתעשייה לא היתה מוכנה לוותר על לקוח כלי-כך גדול כמוני, ולכן הם המשיכו לייצר ולהוציא לשוק בכל שבועיים עוד מישחה בריח לימון, או נוזל בריח תפוז ועוד סבון כמעט סבון, ואני בדקתי את כולם, כמו עקרת-בית חרוצה. מסקנות ועדת-החקירה הפרטית שערכתי בנושא זה הראו שהפלמוליב גומר על כולם (כמו שאומר הבן שלי). לי באופן אישי לא איכפת אם לצלחות יהיה ריח לימון, תפוז, פאפיה או יסמין-הבר. מה שאני רוצה זה ששפירץ אחד מנוזלי-הכלים יספיק לרחוץ 10 ספלים, ועד היום כל המוצרים מכוחותינו הספיקו בקושי לשלושה ספלים.

עכשיו זה הגיע. חברת קלין הגיעה, לאחר נסיונות שלא הערכת בתחילה, לתוצאות להן ייחלתי במשך כל שנות השימוש בנוזל הור כביתנו. השבוע עשינו מסיבת-פירדה לפלמוליב והסברנו לו שאם הרמה שווה

בית-ספר בחופש

בית-הספר לבישול צימחוני של פיליס גלזר, שהתפתח באופן די פרטיזאני לפני כשלושה חודשים, הפך, עקב הררישה, לבית-ספר ממוסד ביותר. בתוך דירתה היקצתה פיליס חדר אחד ועשתה ממנו מיטבח-בית-ספר שנראה כמו בז'ורנאלים של הריהוט. הקורסים, המיועדים

לשמונה תלמידים בלבד, הם בני שלוש שעות, שכסופן אוכלים התלמידים את מה שהם מבשלים כהרפתקה של פיליס.

יש קורסים בני שלוש שעות לאירוח קייצי. יש ליצמחונים אניטי-טעים. יש מיטבח הורי. יש מיטבח המזרח הרחוק. יש קורס לריאטות שונות. יש קורס מיוחד למאכלים צמחוניים לתינוקות, יש קורס למאכלי-הגים יהודיים, ולקראת החופש הגדול יש גם קורס ליסודות המיטבח הבריאי לילדים מגיל 10. לתלמידים הצעירים יחלקו את השעור בן שלוש השעות לשני חלקים, חלק ראשון שיחה בענייני ג'אנק-פוד, שהם רגילים לאכול, והחלק השני, בישול ואפיה של מאכלים בריאים.

טעמתי כמה מהמאכלים המיוחדים והסתבר שגם אוכלי נבלות (כך קוראת פיליס לאנשים לא-טיבעוניים) יכולים ליהנות ממשעמיה אף-על-פי שהם בריאים. הנה טיפ, שכמובן גנתי בשבילכם.

מארדונה במנות קטנות

ישבתי בבתי-קפה וקיבלתי שרות שכבר שנים לא קיבלתי, כי כל המקומות היו ריקים. לאף קולנוע לא היה תור, עשיתי קניות בלילה בסופרמרקט של הקניון 8000 גברים נודניקים לא הסתובבו לי בין הרגליים, כשטילפנתי ערב אחד למורייעין 14, לא שמעתי במשך חצי שעה המתן ותיענה לפי התור, תודה, ובערבים, כשבועלי הלך לראות את הכורוגל אצל חבריו, הצלחתי לסדר לעצמי בייביסיטר תוך רקה, כי החבר של הבייביסיטר שלי יצא מכלל שימוש בכל ערבי המארדנות למיניהם.

או, במחשבה שניה, אולי אני באמת הגומתי בקלות שלי ובהתנגדות האיזומה לאנשים הרצים אחרי כרו, כשכל העולם משתאה. אפשר להחזיר את זה, נגיה, ליומיים בחודש? הם יהיו מרוצים וגם אנחנו נהיה מרוצות, ויומיים בחודש זו התחלה טובה מאוד לחיים טובים.

כל זה, כמובן, מכיוון שכל הארצות האלה ביחד, וכל אחת מהן לחוד, גרמו לכך שהבעל הפרטי שלי, שבמשך כל השנה הוא איש נחמד ועוזר ומתחשב ומבין והחם, התגלה כטיפוס חצי-פרימיטיבי, שבמשך שעות מרוב אל עצמו ואל מכשיר הטלוויזיה, צועק ומקלל בגסות אנשים שהוא לא פגש, רק מפני שהכרוז ברח להם, אוכל כל יום חצי קילו גרעינים, שותה שלוש בירות בערב, מעליב את מישפחתו, הולך לישון בשלוש וכל היום הוא עייף ואין לו כוח לעזור.

אבל עכשיו, כשפסטיבל הכדורגל נגמר סוף-סוף והחיים חזרו למסלולם הרגיל והסולידרי (שב"כ, תנינה, שבינת-רעב במגרידור, שבינת אחיות, רצח ביבנה), נרגעתי גם אני מעלבון הנחתי במשך חודש ימים, ואפילו תפסתי רגע אחד של צער על שזה נגמר.

כמשך החודש הזה ראתי את כל החברות שלי שתמיד רצינית לראות, אבל אף פעם לא היה זמן.

זה שצרפת ואנגליה ואורוגוואי ומכסיקו וספרד לא זכו בגביעי-העולם בכדורגל, זה רק בגלל זה שאני קיללתי אותם יום-יום. 30 פעם.

חבילת גבינת פרומעז בצורת נקניק חצי כוס שמן-זית, אורגנו טרי, מירון, או כל תבלין אחר שאוהבים.

כמה כדורי פילפל שחור גרוס עבה. פורסים את נקניקי-הגבינה ושמים את הפרוי סות על צלחת-הגשה. מחממים את השמן, מוסיפים לו את התבלינים, מורידים מהאש, מחכים שיתקרר קצת ושופכים אותו על הגבינה. מחכים כשעה ומגישים עם לחמניות טריות וירקות. גם יפה וגם טעים מאוד. לפרטים נוספים אפשר לפנות לבית-הספר, ברחוב אחד העם 81, תל-אביב טל' 283871.